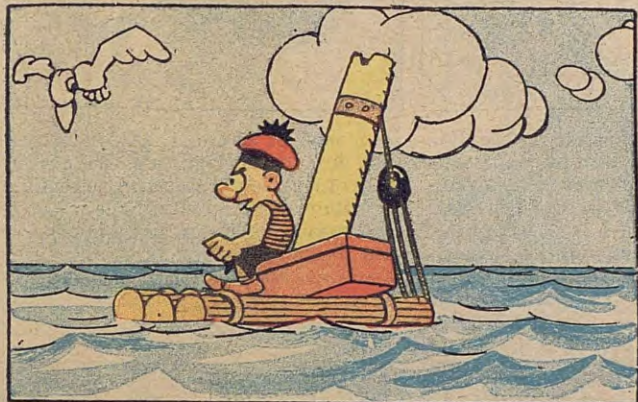

WHOLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

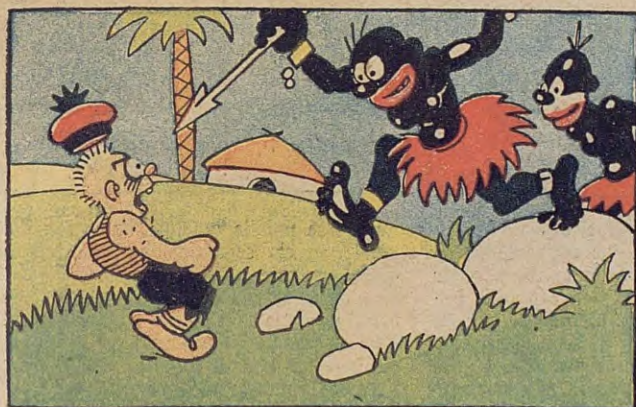
EL XAMPANY SALVADOR

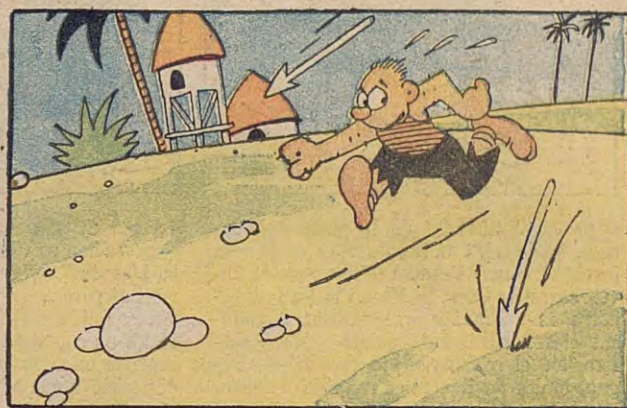
Ha naufragat el vaixell
i només s'ha salvat ell.

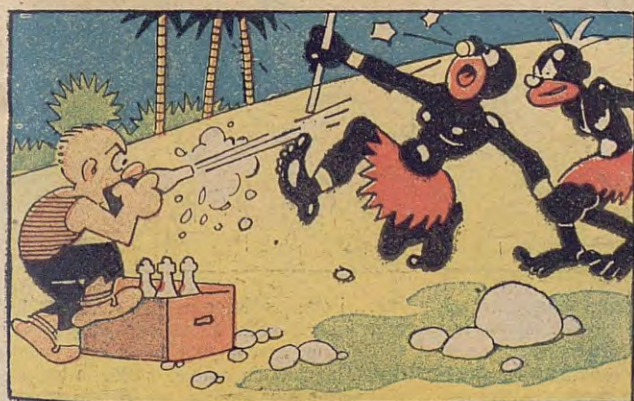
Escapa a les ones molles
amb una caixa d'ampolles

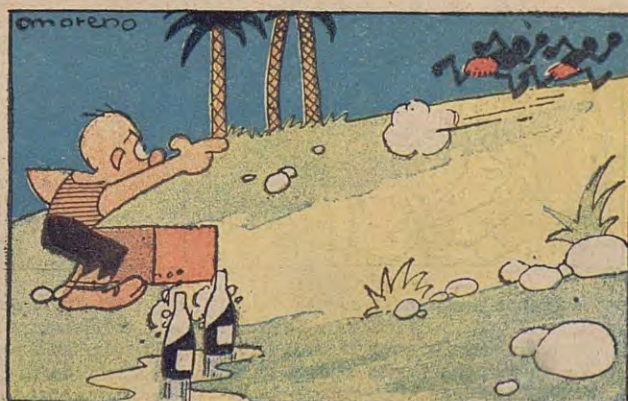
Així que la illa explorava
amb dos salvatges topava.

Fuig corrents cap a la platja
a cercar son equipatge.

El xampany ha destapat
i als negres l'ha disparat.

I gràcies a aquell bon vi
els salvatges veu fugí.

M A R G A R I D A

Text de J. FECIT

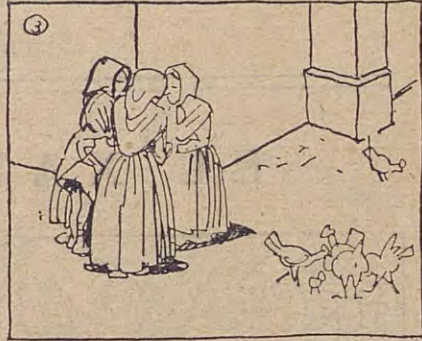
Dibuixos d'en MIRET

Don Magí estava molt encaparrat feia uns quants dies, i tot Vilarosa s'havia adonat que al mas Tallada entraven i sortien amb més insistència que de costum el senyor metge, el senyor notari i també el senyor rector. Els comentaris abundaven, com ocorre en tots els pobles, on, a manca de distraccions, s'aprofiten els més lleus mo-

tius per a sucari-hi pa i passar l'estona. Una veïna cridava a l'altra quan tot just el metge havia tombat la cantonada de cà l'Antonet, i s'esplaiava:—Per mi que don Magí té mala peça al teler.—I ara!, feia l'altra, si sembla un roure plantat al cim de la carenal; per mi no és res de la salut de don Magí, sinó de la nena que està més prima

que un fideu fi.—A mi, en Xarau, que és l'ull dret de don Magí, va dir-me que l'amo no era el mateix d'abans... I no continuem aquesta ni d'altres converses de veïnat perquè seria feina massa llarga i perquè amb cap d'elles no treuríem res en clar, ja que des del primer al darrer, tots anaven errats de comptes en els seus pronòstics. Don Magí,

el principal hisendat de la plana de Vilarosa, havia estat un cap de trons en la seva joventut, i amb l'excusa d'il·lustrar-se havia seguit la Ceca, la Meca i la Vall d'Andorra, i no parà fins que, sentint-se caducat el seu pare, baix amenaça de desheretar-lo, el reclamà al seu costat, encarregant-lo des de llavors en regir la hisenda,

desmentint paradoxalment els pronòstics que el feien un desordenat malversador de la hisenda... que tot se n'aniria a rodar mort el pare... que en aquell cap no hi havia suc ni bruc... Però el cert és que en Magí, un cop esbravats els seus desitjos de conèixer món, xascà a tots per la seva gran disposició a menar la hisenda. Es casà amb

una rossa pubilla amb una bossa tan daurada com els seus cabells i donà temps a què el seu pare pogués abandonar aquesta vall de llàgrimes amb la seguretat que el bon nom de la casa pairal no corria perill. Passaren els anys i passaren les esperances de què un hereuet o una pubilla quan menys, vinguessin a alegrar la casa i a pro-

porcionar una anella més a aquella cadena de Tallades que des de feia segles s'havien anat succeint sense interrupció. Des del segle xv els Tallades havien sempre tingut successió masculina. El senyor Magí n'estava ben amoïnada... però en el trancurs dels anys havia arribat a acostumar-s'hi.

A la propera vila marítima de Virolai, on

don Magí anava a distreure el seu avorritament els diumenges, un dramàtic succés havia consternat el poble: Un mariner que en companyia de la seva esposa i altes familiars havien anat amb la barca a visitar uns parents a Roses, havien, no es pogué esbrinar com, mort ofegats: deien si una falsa maniobra en girar la vela els havia fet tom-

bar... i que les tintoreres que rondaven per allí... La família havia desaparegut salvant-se únicament una nena que, tenint d'anar aquell dia amb el col·legi a fer una excursió a una ermita, no s'havia embarcat.

(Seguirà.)

DUES INVENCIONS

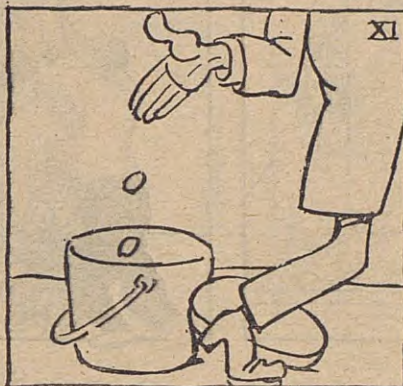
Dibuixos d'en CORNET

(Acabament.)

Per en GUILLEM D'OLORO

Mentrestant, el professor, inconscient de les desgràcies que per culpa seva succeïen, s'encaminaven cap a la Bordeta per experimentar el seu superaliment amb els conills d'un amic seu. Naturalment que allò

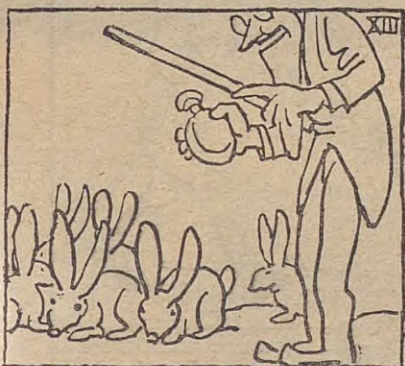
que ell creia que era el superaliment, no era altra cosa que la terrible pólvora que havia volgut llençar.

El seu amic, en saber que els conills se li tornarien grossos com boucs accedí imme-

diatament a fer la prova que volia en Pierre d'Os.

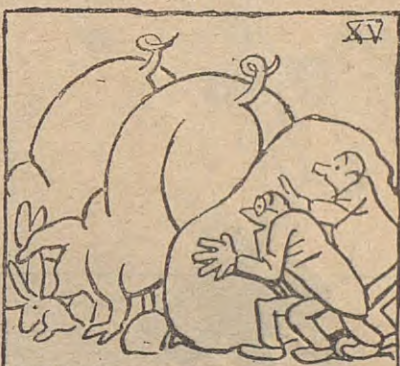
Barrejaren, doncs, aquella substància amb segó i garrofes i la posaren al conillar on les bestioles aviat en passaren els taps.

Pierre d'Os, amb el metre en una mà i el rellotge en l'altra, esperava que els conills comencessin a créixer per anar mesurant la creixença per minut. Però els minuts passaven i els conills no creixien. L'a-

mic del professor començava ja a riure's de la invenció nova, quan s'oi un terrabastall que els deixà glaçats d'estupor a tots dos. Camp a través s'apropaven cinc porcs grossos com elefants, que ho anaven destrossant

tot. El professor i el seu amic tingueren el temps just d'amagar-se i de veure com aquells monstres s'empassaven sencers els pobres conills i tota l'altra aviram de l'horta sense deixar res per verd.

Però havors succeí quelcom inesperat. Aquells conillots que estaven, com ja sabem, carregats amb la terrible pólvora del professor, es ven que feren tants bots i giragones dintre l'estómac dels animalassos,

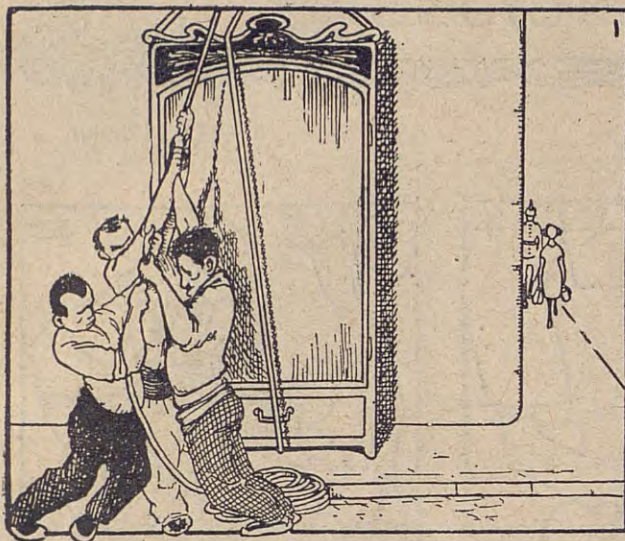

que un per un anaren explotant i aquells porcs colossals moriren trossejats i volats de tal manera, que tota la Bordeta, la Tor-rassa i Magòria quedaren sembrades de pernils, cansalades i llonganisses.

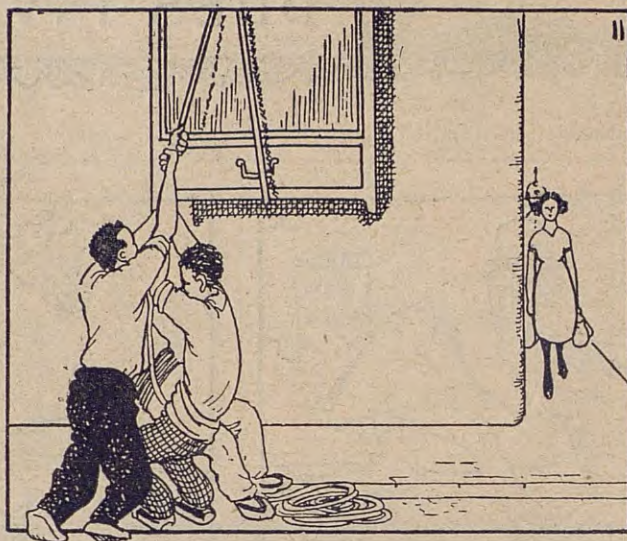

El professor encara no entén el que ha passat, però en canvi els habitants d'aquell barri, satisfets de tanta xarenteria, volen oferir-li una cartera de pell de porc en remerciament.

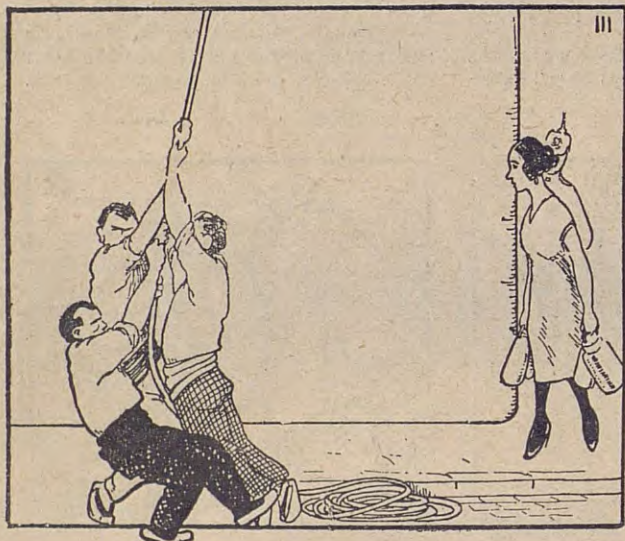
D U R D E C A S C

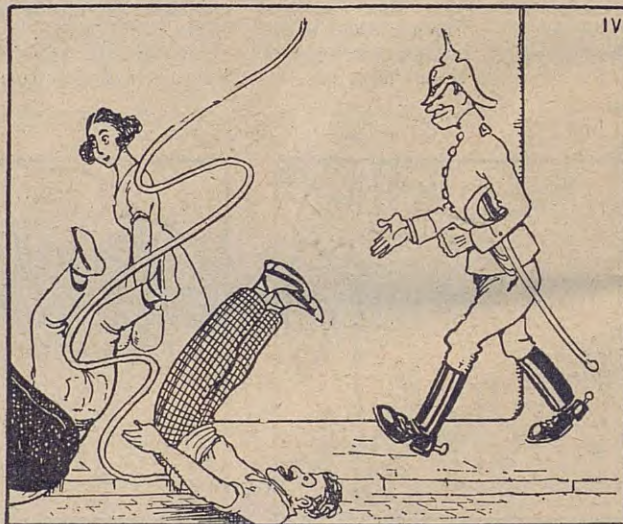
Amb esforç i molt treball
pugen l'armari mirall.

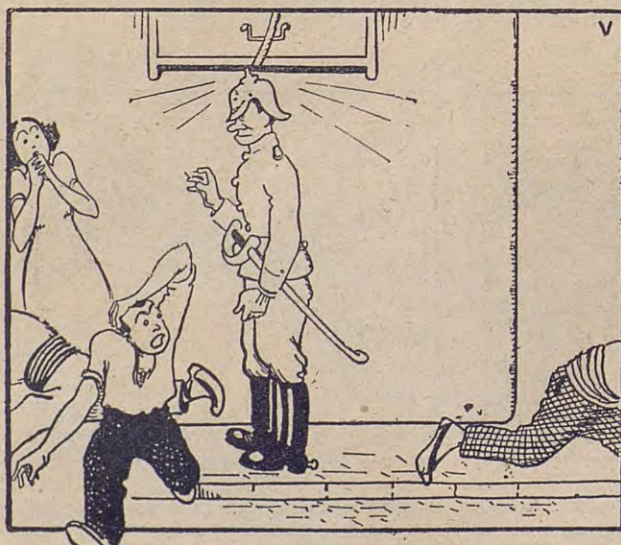
Quan ja en l'aire se n'anava
la Marieta s'apropava.

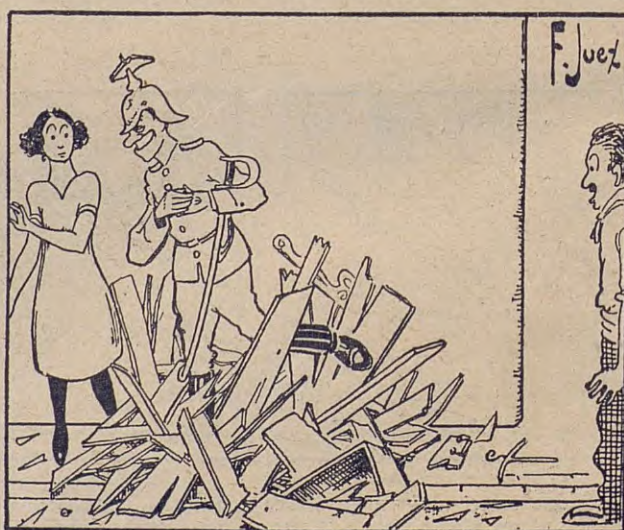
I quan en l'aire ja és
apareix el seu promès.

En trencar la cantonada
la corda també és trencada.

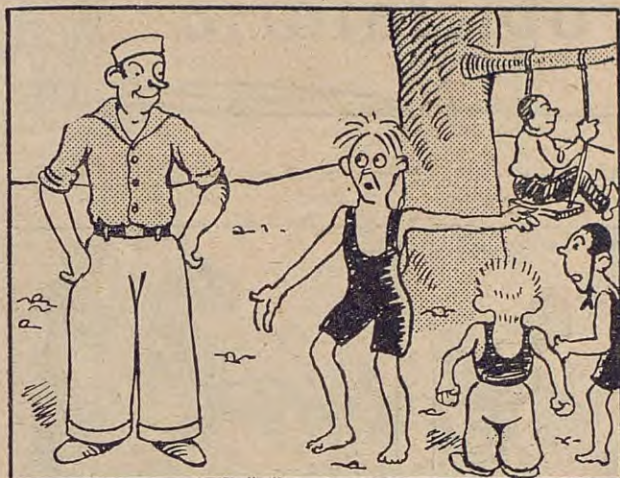
I damunt del casc li cau
però no li fa ni un blau.

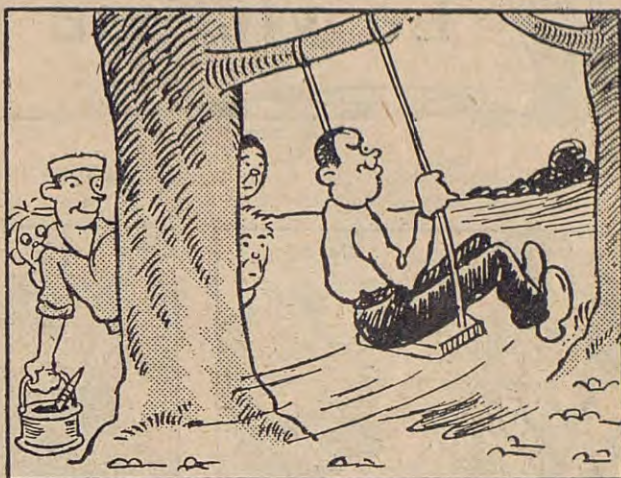
Puig té el cap tan resistent
que es posa bo en un moment.

F. Juez

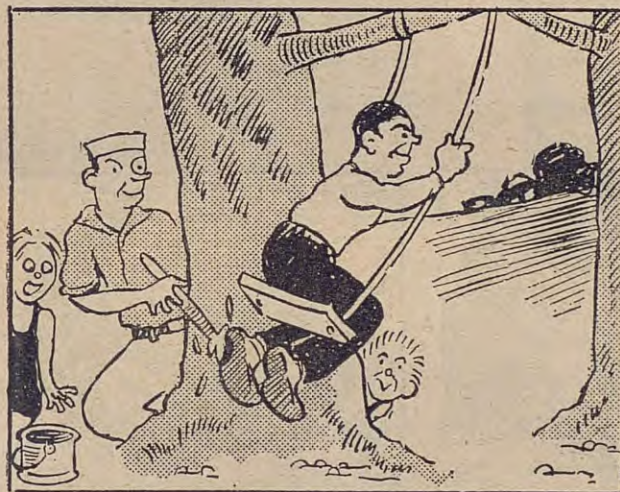
L A C O L A

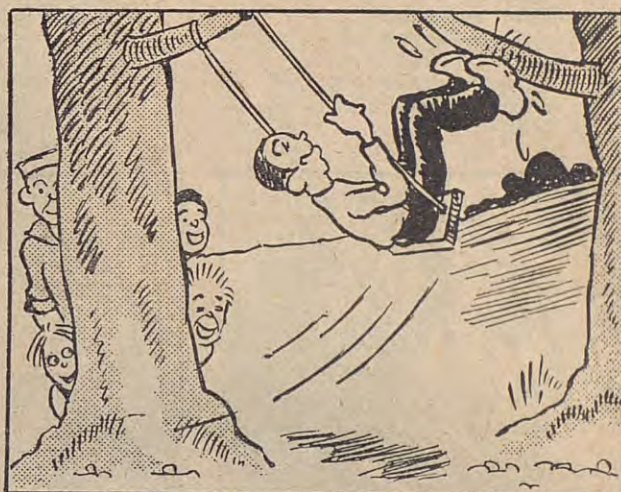
Una quadrilla de menuts que s'havien fet un trapezi per a divertir-se, estan indignats perquè un ganàpia els l'ha pres.

Explicat l'assumpte a un germà gran d'un dels *nanos*, aquest troba la idea per desempallegar-se de l'intrús.

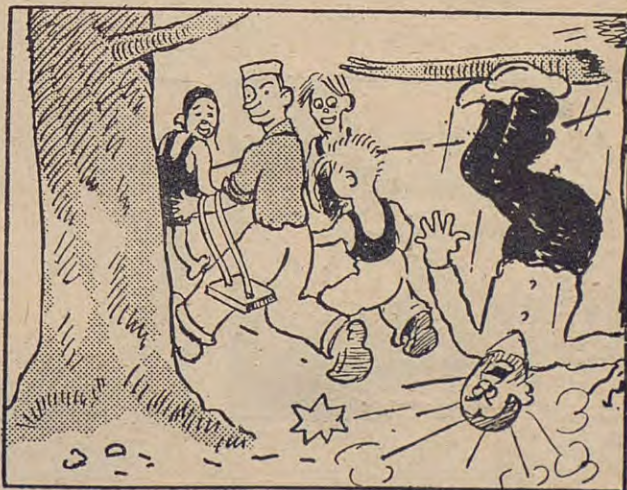
Amb un pot de cola que han anat a buscar, pinten totes les soles de les sabates del ganàpia i esperen el resultat amagats darrere de l'arbre.

El xicot que, pel que es veu, se sentia Lindberg, s'anava donant impuls cada vegada més fort...

...fins a poder tocar amb els peus la branca, però, en fer-ho, els peus mullats de cola se li queden agafats, quedant penjat de cap per avall.

Resultant, que de tants esforços que fa per a poder desenganxar-se, se li trenca la branca i cau de cap a terra rebent el càstig corresponent.

La víctima propiciatòria

(FAULA DE SAMANIEGO)

Fam i pesta i altres mals
delmaven els animals,
i el lleó que n'era el rei
volia trobar remei
a tanta plaga. Amb tal fi
un consell va reunir.

Després de molt disputar
arribaren a acordar
que tota aquella malura
era que els déus de l'altura
estaven molt enutjats
contra d'ells per llurs pecats.

I va manar el lleó
que tothom fes confessió
dels crims que havia comès
sense descuidar-se res.
Potse així, fent penitència,
els déus tindrien clemència.

La guilla era el confessó.
Començà primé el lleó
per dar exemple als demás,
i així va dir al confés:
—Jo he menjat molts innocents,
cabres, cérvols, porcs i bens.

—Oh, senyor! —fa la guineu.—
Això no és pecat! Veien
que és una necessitat
que Natura ns ha imposat!
Teniu neta la consciència.
No cal que feu penitència.

L'elefant digné, contrit:
—Jo rodant pel bosc, de nit,
he tombades al revés
les cases dels llenyats.
—No hi fa res! —diu la guineu.—
A la nit hom no s'hi veu.

El cocodril, tot plorant,
diu: —Tinc una fam tan gran
que menjo un hom cada dia.
La guineu li responia:
—Bé sou prou escrupulós!
Ja poden menjar-ne dos.

Per fi l'ase s'hi acostà
i a plorar va començà.
—Jo vine, senyora guineu,
carregat d'un pecat greu.
Un jorn que estava afamat
vaig robar mig sac de blat.

La guineu, amb veu irada,
diu: —Per fi l'havem trobada
la causa del nostre mal!
Mateu aquest criminal,
que ha profanat el forment
que a missa en fan Sagrament!

Cultura marítima

L'home silenciós seia sobre un munt de cordes al moll de Barcelona, contemplant silenciosament la mar i els vaixells i fumant la pipa en perfecte silenci.

L'home enraonador passejava amunt i avall del moll de Barcelona cercant a qui enraonar.

Enraonar, ¿de què? De qualsevol cosa; no hi feia res, la qüestió era desentumir els llavis, estona ha closos per manca d'auditori.

Perquè encara que un hom sigui xerraire i es trobi sol al moll de Barcelona, enraonar sol no és ben vist. Podrien creure, els qui ho veiessin, que es tractava d'un fugat de Sant Boi a punt de llençar-se a la mar per escapar-se nedant cap a Mallorca.

Però després de passejar amunt i avall tres o quatre vegades s'adonà de la silenciosa presència de l'home silenciós.

I, naturalment, no podia deixar perdre una ocasió tan excel·lent de donar la llaua a algú. No trigà pas a apropar-s'hi i cercar-li conversa.

—Quines balandres més boniques, eh?

—Sí, molt—féu l'home silenciós.

—M'agraden molt, les balandres. Tot el dia m'estaria mirant-les!

—Prou, sí!

—A vostè ¿no li agraden les balandres?

—Sí, molt.

—Ah, vostè és dels meus! Miri, jo de petit ja em plaïen les coses de la mar. I les balandres sobretot.

—Ah, sí?

—Sí, senyor, sobretot les balandres. Encara que no tot són balandres, això que aquí veiem.

—Ja.

—No, senyor. Veu, aquestes que duen el pal Marconi i un floc sol al davant, són *sloops*. La veritable balandra duu vela *cangreja* amb botavara i *pico*, trinqueta, floc, floc volant i escandalosa.

—Ah, ja!

—Sí, senyor. Avui, de tot en diuen balandres, sap? Però jo hi entenc més. ¿Veu, aquestes de dos pals, el de davant gros i el de darrera petit?

—Sí.

—Doncs són *ketches*. El pal gros és el pal major.

—Ah, sí?

—Sí, i l'altre és el pal de mitjana. Això és un *ketch*. Però fixi's que el timó és darrera del pal de mitjana, veu?

—Sí.

—Doncs aquell altre, veu?, té el timó davant del pal. Aquest és un *yawl*. No tot hom sap conèixer la diferència entre un *yawl* i un *ketch*. Jo sí.

—Sí?

—Sí, senyor. No m'equivoco mai. Ara,

—El diari diu una pila de mentides contra tu.

—Mentre no digui les veritats, rail!

¿veu aquell altre que té un pal petit al davant i un de gros al darrera?

—Sí.

—Doncs aquell és un *schooner*. El que aquí en diuen un pailebot, paraula molt errònia perquè pailebot ve de l'anglès *pilot's boat* que vol dir bot de pilot, i això no és

de cap pilot. Se n'hauria goleta, sap? perquè els francesos en diuen *goëlette*; però aquí, el nom de goleta el reserven per als vaixells, que, tenint els pals en aquesta mateixa disposició, duen veles quadrades al pal de davant.

—Ah, ja!

—Sí, senyor. El mot pailebot hauria de desaparèixer i ésser substituït pel de goleta, que és més bonic i més natural.

—Ara vegi!

—Si jo pogués tenir un vaixell! Fóra el rei de la navegació. ¿A vostè li agrada la navegació?

—Sí.

—Doncs vingui demà en aquesta hora, que hi ha regates de balandres de sis metres. Ja li he dit, però, que no són tals balandres. Són *sloops* Marconi. Vindrà?

—Sí.

—Doncs passi-ho-bé tingui, i fins a demà.

—Adéu-siau.

L'home xerraire, no faltà a l'endemà a veure la regata i fer víctima de la seva xerrameca l'home silenciós. Però, per més que mirà arreu no el veié.

Desil·lusionat, es posà a mirar la regata, tot empassant-se el discurs que pensava fer-li sobre les veles dels *yachts* i la manera de manejar-les amb tota mena de vent. Melancòlic i capficat, mirava venir les balandres que amb vent a popa i a tot drap, semblaven volar per damunt les ones. Una d'elles estava ja a punt de virar la darrera boia i arribar a la meta, quan una altra que el seguia de prop, amb una maniobra atrevida que per poc no li fa rompre la botavara li passà al davant i arribà primer.

I l'home xerraire tingué un ensurt en veure que al timó de la balandra victoriosa hi havia l'home silenciós, fumant calladament la seva pipa!

—I per això em vaig escargamellar explicant-li coses!—exclamà l'home xerraire completament decebut.

GRAN CONCURS D'OMBRES XINESQUES

Hem acabat ja la publicació dels treballs rebuts per aquest concurs, el nombre dels quals era realment extraordinari. Cal ara, doncs, que els nostres lectors designin, en la forma acostumada, els que creguin dignes de premi, per medi de l'adjunt cupó.

Els premis, tal com ja s'anuncià en les bases del concurs, son dos.

Primer premi: Una màquina fotogràfica Kodak-Vest-Pocket, plegable.

Segon premi: Una màquina fotogràfica Kodak-Brownie, de la casa Perea i Sabat, Fontanella, 18.

El primer correspondrà al treball que obtingui major nombre de vots, i el segon al qui el segueixi en nombre de vots obtinguts.

Per a votar, ompliu l'adjunt: cupó i remeteu-lo a la nostra Administració en envelop obert *franquejat amb segell d'un o dos cèntims*, amb el rètol «Originales para imprenta». El terme d'admissió de vots finirà el dia 30 de juny.

GRAN CONCURS D'OMBRES XINESQUES

Voto per al n.º _____

(Firma)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

L'honradesa els va molt bé
i la prudència també.

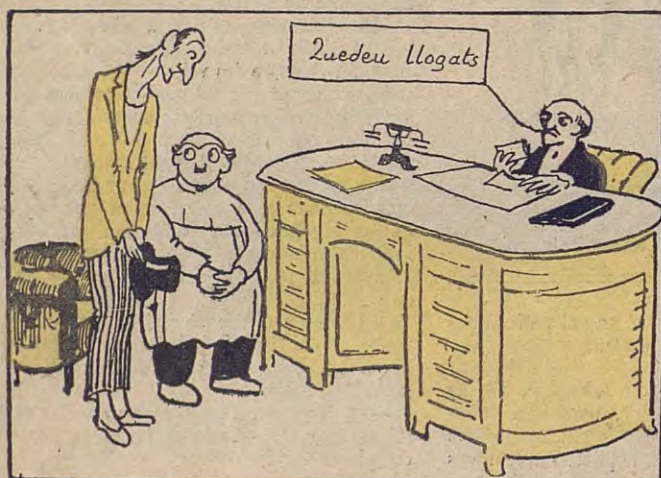

Com que no tenen diners
van a recollir papers.

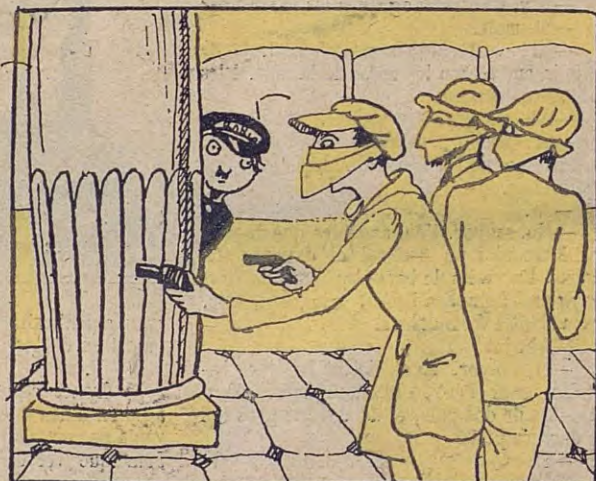

Davant del Banc General
n'hi ha un pilot colossal.

Entre els paperots i el fang
hi ha un feix de bitllets de Banc.

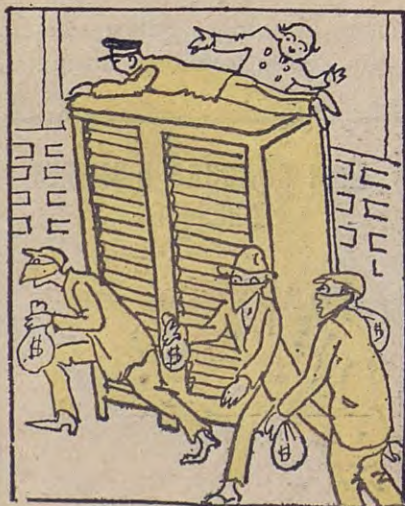

Com que volen essé honrats
al directò els han tornats.

Encantat el directò
els dona col·locació.

De sobte es senten grans crits;
és que entraven uns bandits.

Amb valor extraordinari
s'amaguen dalt d'un armari.

Tant el parell tremolava
que l'armari s'ensorrava.

Tothom ha felicitat
la seva serenitat.